

ger et bonus esset, proprias injurias et contemptus dissimulavit, I. Reg. X. § XXVII. ad Dei vero contemptum ita exarsit contra regem idololatram, ut duos boves conciderit ad excitandum populum in ultionem ejus injuriæ, I. Regum XI. § VII.

V. Mitis erga illos, qui bona fide cum ipso agunt in confessione et s. communionem, faciuntque quod in se est, sincere expiando suam conscientiam a gravibus peccatis: austerus e contra et acerbus in eos, qui fecte et simulate. Mitem expertus es Barnabas, qui pretium agri sui ad pedes apostolorum fideliter deposuit, Actorum IV. unde post apostolus est creatus. Terribilem sensere Ananias et Sapphira, Petro, imo ipsi Deo imponentes ac mentientes, ideoque morte subita plexi, Actorum V. De iis vero, qui scienter cum mortifero peccato sumpserunt s. eucharistiam, quam sæpe et graviter puniti sint multa scimus exempla; et satis est, quod apostolus ait, eos sibi *manducare judicium*, I. Corinthorum XI. Est in *vita bonis et mors malis*, ut canit S. Thomas Aquinas, quemadmodum arca fœderis gaudium attulit animosque addidit Hebræis, cum in eorum castra deferretur; terruit vero, et paulo post dire cruciavit ac mactavit Philisthæos, I. Reg. V. et sequenti. Rursum benedictionem intulit domui Obedom, qui ex obedientia, nec sine timore et reverentia (visa Ozæ plaga) eam excepit, mortem vero Ozæ, irreverenter eam tangenti, II. Reg. VI. ita Christus in eucharistia sumptus, amicis suis confert gratiam et robor, inimicis vero mortem. Manna a malis et inobedientibus servatum, multis vermibus scatebat; a bonis et morigeris susceptum, nectare et ambrosia suavius sapiebat, Exod. XVI. § XX. mare rubrum Hebræos defendit, Pharaonem demersit: columna nubis Hebræos illuminabat, Ægyptios exæcabat, Exod. XIV. § XX. virga Aaronis illis aquas dedit, his vero abstulit, convertendo eas in sanguinem, Exod. VII. et XVII. fornax Babylonica tres purores refrigeravit: denique: « Sicut odor vineæ florentis juxta naturam suam dulcis est hominibus, sed intolerabilis est serpentibus; sic Christus Dominus vitæ est in vitam, et malus odor mortis in mortem, » ait Stella, in Luc. II.

VI. Mitis est in præsentis sæculo malis, dum relinquunt eis libertatem agendi quod volunt, tacet cum offenditur, et facile reconciliatur veniam peccantibus; at vero in judicio, cum exigit rationem

a singulis, austerum se et frigidum exhibebit, nihilque prorsus inultum dimittet. In Troglodytis dicitur esse fons *solis fons* dictus, qui interdum et dulcis frigidus est, bibiturque ab omnibus suavissime: noctu autem amarus et severus, ut nec tangi queat, Plin. I. II. c. CIII. In libro Josue, c. XV. fit mentio *fontis solis*, per quem Origenes, hom. XIX. in Jos. Christum intelligit, et bene; dulcis enim est de hujus vitæ, et ab omnibus bibitus: at in nocte judicii, de qua Dominus ait: *Venit nox, quando nemo potest operari*, Joan. IX. zelo justitiæ fervet. Tolerat hic Christus omnis generis injurias et contemptus, juxta id Sap. XI. *Misereris omnium, quia potes, et dissimulas peccato hominum propter penitentiam*, sed ibi fulminabit velut judex. Anno 1461. Georgius Podiebradius, Bohemiæ rex, pro more balneum adiit, et dum tondetur, tonsor nomine Ianda regem interrogat, cujus nunc regnum Bohemiæ esset? Respondit rex: Cujus nisi tuum, in cujus manu rex? Approbato hoc dicto a tonsore, rex jam attonsus quærit vicissim ex Ianda: Quis nunc rex Bohemiæ? Respondet ille: Vestra majestas regia. Tum ei rex colaphum impexit, et prostratum pedibus calcavit, adeo ut miser octavo die mortem obierit: rex iratus e balneo exivit. Refert Wenceslaus Hagecus, in chron. Bohem. Non aliter cum Christo, imo longe audacius ludunt peccatores in hac vita; ludunt inquam et illudunt quasi ipsi reges essent et Deum ejusque clementiam in sua manu et potestate haberent: Christus vero dissimulat atque ad penitentiam eos expectat si forte errata sua revocent. Quod si non fecerint, surget tandem in judicio, et se solum regem omnium sæculorum ostendet, ac tum de illusoribus suis ultionem sumet, eosque prosternet in gehennam. Nunc interim Christus sedet, audit, tacet, patitur insolentias hominum, quo spatium habeant penitendi: concedit diem, quem jurisconsulti appellant *utilem et legitimum*, cum datur dilata ordinaria, et per se agere licet: *veniet aliquando dies fatalis, dies sessionis, dies faciendi judicium*. Propterea Ecclesia hoc tempore cum apostolo nobis intonat illud: *Ecce nunc tempus acceptabile ecce nunc dies salutis*; quo profecto indicat non semper forte tales dies. Ego qui vult Christum sibi experiri mitem in illa die, nunc eum sibi demulceat, non iritet, neque ad iram provocet: alioquin damno suo sentiat severum.

IN FESTO S. JOSEPHI SPONSI B. VIRGINIS.

CONCIONES.

- I. *Joseph genuinus filius David.*
- II. *Qua ratione S. Joseph creverit in eximiam sanctitatem.*
- III. *Nobilium symbola et monita, applicata veris etiam Christianis.*
- IV. *Virtutem magis nobilitare quam sanguinem ostenditur.*

AUCTARIUM.

- I. *Joseph genuinus filius David.*
- II. *Qua ratione S. Joseph crevit eximiam sanctitatem.*
- III. *Nobilium symbola et monita, applicata veris etiam Christianis.*
- IV. *Virtutem magis nobilitare, quam sanguinem ostenditur.*

CONCIO I.

S. JOSEPH GENUINUS FILIUS DAVID.

- I. Quia fuit adeps separatus a carne, uti David. — II. Quia fuit lucerna Israel, uti David. — III. Quia fuit vir secundum cor Dei, uti David. — IV. Quia fuit quasi angelus Dei, uti David. — V. Quia fuit ligni vermiculus, uti David.

THEMA.

Joseph fili David. Matth. I.

Div. Chrysostomus, orat. IV. refert, familiam quamdam Spartanorum apud Thebanos fuisse nobilem, quæ hæreditario quodam jure lanceæ speciem corpori a natura inustam seu impressam gereret: qua qui carent, pro illegitimis habebantur. Fuit ea res documento cæteris Spartanorum nobilibus, ut si vere nobiles esse vellent, majorum suorum bellicositatem ac virtutem sibi etiam impressam ostenderent: sin minus, illegitimi et spurii haberentur. Hujusmodi nobilis genere et virtute fuit S. Joseph, ab angelo *filius David* appellatus; non eo tantum nomine, quod a stirpe et sanguine regio David oriundus, sed quod ejusdem virtutum insignibus exornatus, adeoque et sanguinis et sanctitatis hæres esset. Ita enim de ipso scribit S. Bernardus, hom. II. super *Missus est*: « Vere de domo David, vere ex regia stirpe descendit vir iste Joseph, nobilis genere, mente nobilior, plane filius David, non degenerans a patre suo Davide: prorsus, inquam, filius David non tantum carne, sed fide, sed sanctitate, sed devotione, » atque hoc voluisse Lucam evangelistam dicere, cum ait fuisse eum de domo David: verum scilicet hæredem Davidis et sanguine et virtute. Magnum certe hoc est encomium Joseph;

quis enim et quantus fuerit rex David quis est qui nesciat? Igitur nunc videamus, qua ratione similis fuerit patri filius.

Varia Davidis encomia refert celebratque S. Scriptura, quæ Josepho nostro perquam apte conveniunt, velut genuino ejus filio.

I. Imprimis Ecclesiasticus, c. XLVII. ait: *Quasi adeps separatus a carne, sic David a filiis Israel*. Notum est ex Lev. III. adipem ex hostia pacifica a carne separari Deoque immolari ac cremari debuisse. Dum ergo Davidem hujusmodi adipem appellat Ecclesiasticus: *Ostendit*, ait Rabanus, *cum gratia Spiritus s. repletum, a carnalium et peccatorum hominum consortio in moribus et vita sequestratum esse et alienum*. Totum enim se Dei obsequio adixit, non quærens unquam, quæ sua sunt, sed quæ Dei. Unde Ps. CXV. ter se Dei servum appellat: *O Domine quia ego servus tuus, ego servus tuus et filius ancillæ tuæ*. Multo verius convenit hoc encomium S. Josepho, ipse enim totus, quantus fuit, Dei et Christi filii ejus, hujus denique matris obsequio addictus fuit, Dei, quia velut creatori suo ad omnes ejus voluntates faciendas paratum semper se exhibuit, ut ex evangelio liquet: filii ejus, quia totus incubuit, ut ipsum educaret, suo officio sustentaret, sola sollicitudine defenderet ab ira Herodis et malevolorum: matris ejus, quia eam accepit in conjugem, non ut thori consors esset, vel ex patrimonio ejus viveret, sed ut virginalem ipsius maternitatem tueretur ac custodiret, mariti quidem personam quasi thori consortem gerens (sed nequaquam exhibens); ne ipsa velut adultera a Judæis haberetur et puniretur. Itaque verissime dicere poterat: *O Domine ego servus tuus, (Dei inquam Patris) ego servus tuus (Filii tui) et filius ancillæ tuæ, quæ dixit: Ecce ancilla*

Domini. Huic novæ Triadi quasi novus religiosus Joseph in adipem separatum et holocaustum se devovit; ita ut omnes suos labores, sermones, cogitationes, curas et intentiones eidedicaret. Neque enim in hoc statu opes, honores aut delicias quærere poterat, cum sciret Christum ab his alienum fore. Magnum hoc holocaustum est, quemadmodum et adeps in hostia est pars selectissima et suavissima, Deo nimirum transcribere intellectum per fidem, voluntatem per obedientiam, memoriam, omnes sensus, curas, labores, intentiones quemadmodum fecit Joseph. Porro adeps cremari in altari sicque Deo offerri debuit; quod certe etiam contigit Davidi, cujus pene tota vita continuum martyrium fuit. Puer pastoritius dum patris oves pascebat, uti gelu et aestu debuit: assumptus in aulam Saulis utebatur ejus invidia, ita ut ab ejus ira et lancea nusquam tutus esset: exul deinde vagabatur hinc inde per solitudines, declinans persecutorem, nunquam non insidiantem et imminem sibi: constitutus inter hostes pati obrectationes velut Judæos a gentilibus et simulare insaniam debuit: rex cum esset quid non calamitatum ferre et videre in filiis suis cogitur, dum unus alterum occidit, ipsi a filio ad necem quæritur, filia a fratre comprimitur? Non absimilis patri fuit Joseph, filius David. Hic enim imprimis cum suspensus animo hæreret, quid accidisset, sponsæ suæ, factæ gravidæ ac si forte culpam ea incurrisset, ne eam iraducere cogere, fugam potius eligere et in exilio solus ac in ærumnis vitam degere cogitabat; quod sane martyrii instar est. Deinde, postquam Filium Dei in paternam curam suscepit; quid non sollicitudinis pro eo sustinuit? Fuga ejus in Ægyptum et septennalis in ea commoratio inter idololatrias et barbaros, in summa rerum inopia, quomodo non adeps Deo crematus fuit? Taceo metum Herodis in reditu; amissionem filii in templo, cum dolore quæsiti; obrectationes Judæorum.

II. David appellatur *lucerna Israel*, II. Reg. XXI. Sic enim ejus consilarii ad ipsum: *Non egredieris nobiscum in bellum, ne sextinguas lucernam Israel.* Erat enim David populo suo viva quædam lux, et lucerna præcedens sapientia et justitia vitæque exemplo, quo extincto in tenebris ambularent et pessum irent, nihilque aliud forent quam mundus sine sole, corpus destitutum oculis. Quis non videt etiam lucernam pauperculæ Christi familiae fuisse Josephum? Erat enim ipse rector in ea domo, quæ quidem complectebatur Christum velut solem, Deiparam velut lunam: sed quia Christus velut parvulus lucem abscondit, mater ex humilitate et decencia, necnon ex reverentia erga ma-

ritum regi voluit, non regere; unum hoc supererat et vere conveniebat, ut Josephus imperaret, ac velut Hesperus soli et lunæ lucernam præferret. Erat autem lucerna non sola intelligentiæ luce, qua divinitus illustratus et a conjuge quoque edoctus fuit, sed etiam vitæ sanctissimæ exemplo, adeoque viva lex et speculum omnium virtutum. Absque eo fuisset; quid paupercula illa familia agere debuisset, unde victum quærere? Ubi securitatem invenire? Quomodo longinqua et difficillima itinera conficere? Quomodo malevolis obsistere? Erat ergo *lucerna lucens et ardens*: lucens sapientia, ardens charitate. Consilarii alique nobiles ex consortio principum sublimem acquirunt rerum plurimarum cognitionem. Moyses ex consortio sermonis Dei splendidam accepit faciem, Exod. XXXIV. quid non sapientiæ existimamus mutuasse S. Josephum ex consortio et colloquio Filii sapientissimi, necnon matris ejus? Si enim ruborem contrahunt, qui prope ignem hærent; si odorem, qui in pharmacopolio; si candorem, qui in molendino: quomodo non cum sole et luna tamdiu hærens Josephus, cælesti luce imbutus imo perfusus est? Cæterum uti lucerna solet extinguui, quando sol ascendens suos radios diffundit: ita etiam S. Josephus mortem appetiit, ut verosimilius creditur, quando Christus circa baptismum suum mundo se manifestare cepit: tunc enim opera Josephi non amplius indigebat.

III. David appellatur *vir secundum cor Dei*, a Samuele, I. Reg. XIII. et a S. Paulo, Actor. XIII. qui causam addere videtur, dum addit: *Qui faciet omnes voluntates meas*, quantum videlicet ad specialia mandata sibi a Deo injuncta, quæ omnia exacte perfecit, ut patet II. Reg. V. et VII. non imperfecte, uti fecerat Saul: tametsi a generalibus Dei mandatis subinde declinavit. Jam si eo non obstante dici potuit *vir secundum cor Dei*, multo magis Joseph, qui per omnia et in omnibus Dei voluntatem fecisse jure merito censetur, cum in evangelio legamus eum omnia et singula Dei mandata exacte adimplevisse, sine exceptione, sine querela, sine omni mora. Jubetur in hodierno evangelio persistere cum conjuge prægnante, persistit: jubetur filium nuncupare nomine Jesu, nuncupat: jubetur edicto imperatoris pergere in Bethlehem et profiteri subjectionem Cæsari, pergit et profitetur: jubetur lege Moysis circumcidere et offerre filium, circumcidit et offert: jubetur surgere e somno et fugere in Ægyptum, surgit et fugit: jubetur redire in terram Israel, redit: jubetur secedere in Galilaam, secedit: jubetur ter in anno ascendere Jerosolymam, ascendit. Nulla tergiversatio, nulla subdectio, nulla mora. Quanto igitur rectius de ipso

dicere poterat Deus: *Inveni virum secundum cor meum, qui faciet omnes voluntates meas?* Non placeat regibus subditi aut ministri, qui ab eorum voluntate vel in minimo discedunt. Athenienses olim plecebant reos, non modo si totam legem, sed etiam sive unam syllabam transgressi fuissent, teste Alex. ab Alexandr. I. III. cap. V. et Romani olim capite damnabant eos, qui magistratum absolventes, non statim successori cedebant, sed per unum alterumve diem retinerent eodem auct. I. IV. c. VI. mandata sua ita observari homines volunt, quid mirum si velit Deus? Atque hinc ejus indignationem incurrit et reprobatum fuit Saul, quod non ad interfectionem, ut ei præceptum erat a Deo, deleverit Amalec, sed pinguiora reservavit; tametsi, ut aiebat, ad Dei sacrificium; quasi gratius obsequium ei præstiturus, quam si imperata faceret, I. Reg. XV. Quæ res magnum nobis addere calcar debet, ut si placere Deo volumus, voluntatem Dei per omnia perfecte adimpleamus. Id quod inculcat et terribili exemplo confirmat B. Petrus Damianus, epist. LXXII. quæ est ad archipresbyterum. « Unum est, inquit, quod mens cujusque fidelis debet assidue solerter attendere, et intra semetipsum sollicita semper inquisitione versare, scilicet utrum placeat Deo quod egit, et an in ejus vita Deus, vel operibus delectetur. Quid enim prodest, quidquid faciat homo, si hoc non placeat Deo? Sic de David dicitur: Quæsit sibi Deus virum juxta cor suum. Nam si nunc conditor non delectatur in homine; homo postmodum non poterit delectari in conditore. Unde legitur in vita patrum, quia cum falsus quidam famosus, et magni nominis solitarius propinquaret ad exitum, tartareus ad eum spiritus venit, qui tridentem igneum in manibus attulit: et ecce vox ad eum facta est: Sicut, inquit, anima ista vel una hora me in se requiescere non permisit, sic neque tu miserearis evelens eam. Tunc nequam spiritus tridentem igneum cordi mortis infixit, et animam ejus, sicut erat jussus, evulsit. »

IV. David a Thecuite illa appellatur *angelus Dei*, II. Reg. XIV. *Sicut enim angelus Dei, sic est Dominus meus rex*, inquit: rursus: *Sapiens es, sicut habet sapientiam angelus Dei.* Dixit autem hoc, quando pro Absalonis reductione in patris gratiam, preces interposuit, commendans regem a fidelitate et constantia in præstanda promissione, deinde a sapientia. Pari modo Miphioseth ei dixit: *Tu autem Domine mi rex, sicut angelus Dei es, fac quod placitum est tibi*, II. Reg. XIX. commendans eum ab æquitatis amore. Merito ob has virtutes angelus vocatus est: debent enim reges esse quidam angeli, custodes regnorum suorum;

ideoque non solum sapientes, sed et fideles, et recti æquique amantes, qualis etiam David erat. Neque solum David, sed et Joseph filius David, verus ac sincerus. Positus enim a Deo fuit velut angelus custos Deiparæ et Filii ejus. Custos imprimis virginitatis Mariæ, ne pro adultera vel saltem fornicaria (cujusmodi lapidari jubentur Deut. XXII. *Si non est in puella inventa virginitas, lapidibus obruant eam, etc.*) lapidaretur: deinde familiæ in provisione victus: denique vitæ in defensione ab hostium insidiis; quin etiam famæ et honoris Christi Domini, ne si mater ejus in nupta fuisset, ipse tamquam spurius et illegitimus haberetur; quam rationem adducit S. Thomas, III. p. qu. XXIX. art. I. ex quo futurum erat, ut ab incredulis Judæis multo minus reciperetur pro Messia. Consentiant doctores cum S. Thoma, I. p. q. CXIII. a. IV. ad 4. Christum Dominum non habuisse angelum custodem, sed fuisse potius custodem angelorum; negari tamen non potest S. Josephum fuisse ejus custodem, donec adolesceret, adeoque quoad hoc, ipsos angelos longe præcelluisse. Scimus regum filiis non dari magistros et præfectos nisi in omni doctrinæ et virtutis genere excellentissimos ac fidelissimos, magna parentum sollicitudine, quia rari tales inveniuntur. Testis Alphonsus rex Aragonum, qui Catalaunis: « Optimum fore censentibus, si regi eorum adhuc juvenulo septem viri ad gubernandas republicas adjungerentur, qui Deum timerent, justitiam colerent, cupiditates tenerent sub fræno, neque donis, neque muneribus tangerentur, laudavit consilium ac dixit: Si hujusmodi non dico septem, sed unum aliquem mihi virum dederitis, o amici, continuo illi et regimen et regnum ipse concessero, » Panor. I. IV. de rebus Alph. c. XIV. Atqui talem per omnia fuisse Josephum, non est in dubium revocandum; cum utique Deus Filio suo optimum custodem deligere voluerit. Stabat Herodes velut *draco ignitus*, (id enim significat) qualis describitur, Ap. XII. ante mulierem sole amictam parturientem, expectans editam prolem ad devorandum. Verum angelus iste custos in tempore subtraxit illi Christum et deportavit in Ægyptum, delusitque draconem. Jam si Tobias non satis æstimare nec remunerari se posse dicebat beneficium acceptum a dactore Raphaele, Tob. XII. quid non putamus Josepho retribuisset Christum pro tam fida custodia? *Qui servat ficum*, ait Sap. Prov. XXVIII. *comedet ex ea, et qui custos est domini sui, glorificabitur.* Lignum vitæ servavit Joseph, et custos fuit Domini sui: quomodo igitur non ab eo maxime virtutes angelus vocatus est: debent enim reges esse quidam angeli, custodes regnorum suorum;

honorabat, ut per angelum suum alloqueretur et dirigeret, quod plus esse agnoscit Sanctus Hieronymus, Matth. II. quam si per inspirationem tantum, uti magi, moneretur; quia rex majore honore afficit subditum, si legatum ad eum mittat, quam si epistolam ableget. « Qui munera obtulerunt Domino, ait, consequenter responsum accipiunt, non per angelum, sed per ipsum Dominum, ut meritorum Joseph privilegium demonstraretur. »

V. David, juxta aliquorum sententiam (cui favet Latina versio) appellatur, I. Reg. XXIII. *Ligni vermiculus. David sedens in cathedra* (quod alii pro nomine proprio Jesbaam accipiunt) *sapientissimus princeps inter tres: ipse est quasi tenerrimus ligni vermiculus.* Causam similitudinis hanc dat Rabanus, quia sicut vermiculus ligni tener quidem et fragilis ac parvus, fortissimum tamen lignum tebrat et consumit: sic David domi affabilis, quietus et humilis, in certamine robustum se et intolerabilem hostibus exhibebat. Quidni etiam Josephum hujusmodi vermiculum dixerim? Vermiculus in ligno dentibus laborans, victum sibi quaerit: Josephum etiam in ligno velut faber lignarius operans, victum sibi suisque parabat. Quid abjectius vermiculo? Quid humilior fabro lignario? Hinc ejus vilitatem Christo objiciunt Judaei: *Numquid hic est fabri filius?* Matth. XIII. Interim tamen robustissimus et hostium triumphator fuit. Quorum? inquit. David adhuc juvenis pastorculus tria maxime specimina fortitudinis suae edidit: ursum et leonem, ac denique fastuosum illum Goliathum occidit, I. Reg. XVII. S. Josephus tres et ipse hostes humano generi nocentissimos occidit *concupiscentiam carnis*, seu libidinem; *concupiscentiam oculorum*, seu avaritiam et *superbiam vitae*. Primum, quando carnem suam voto continentiae alligavit adeoque edomuit, ut cum Virgine virgo, sine omni concupiscentiae sensu aut motu, velut si angelus esset, conversaretur. Quis virorum ante ipsum hoc fecisse legitur? Sic ergo leonem, igne libidinis ardentem stravit. Secundum, quando in paupertate sua, habens secum et sub regime suo ditissimum Dei Filium, qui omnis generis divitias comparare poterat, vitam toleravit: ita ut ab eo nullas sibi opes vel minimas postulet; sic contemptor divitiarum avaritiam quasi turpem ursum (qui mel in sano amore sicut avarus nummos quaerit) jugulavit. Tertium, quando ex humilitate tanta sponsa, quam factam Dei Matrem suspicabatur, se indignum reputans, timuit eam accipere. Sic ergo Goliathum et superbiam vitae stravit. Qui jam negabit S. Josephum aequae ac Davidem *tenerrimi ligni vermiculus* fuisse, domi quidem in

suos tenerum et mitem, foris vero erga daemones et pompam ejus robustum et terribilem.

Stet ergo comprobatum, quod initio diximus S. Josephum vere Filium David et nomine et re fuisse, qui non modo sanguinis, sed virtutum etiam Davidicarum legitimus haeres fuerit. Hunc ergo et nos imitari contendamus, ut et ipsi veraciter filii David simus et nominemur.

CONCIO II.

QUA RATIONE S. JOSEPH CREVERIT IN EXIMIAM
SANCTITATEM.

I. Crevit per tribulationes. — II. Per patientiam et silentium. — III. Per promptam obedientiam. — IV. Per fidelitatem.

THEMA.

Filius accrescens Joseph, filius accrescens et decorus aspectu. Gen. XLII.

Nomen Jesu Salvatori nostro divina dispensatione, impositum esse docet angelus in hodierno evangelio. Idem mihi persuadeo de nomine patris ejus Joseph. Neque enim credendum absque Dei consilio hoc nomen esse sortitum, qui Christi custos et nutritius, quasi pater, erat futurus. Ergo Josephi illius patriarchae nomen accepit, quia eidem, ut S. Bernardus, hom. II. super *Missus est* ostendit, non in paucis similis fuit. De illo pater ait: *Filius accrescens Joseph, filius accrescens*: iterata voce, phrasi Hebraea, quia vehementer crevit, et eminenter superavit fratres suos, quando e cisterna et carcere sublatus est ad principatum regiae Pharaonis, unde ait: *Crescere me fecit Deus in terra paupertatis meae*, Gen. XLI. Hic etiam nonne crevit, quando e paupere fabro factus Christi nutritius, jam in caelo, post sponsam super omnes sanctos (ut Suarez, III. p. probat) Christo vicinus, appellatur ejus pater? Jam vero qua potissimum ratione uterque in tantum virum creverit, videndum.

I. Per tribulationes. Notum de Josepho illo veteri, quomodo eum pater amarit, fratres vero oderint, et mortem ei machinati sint. Interventitamen Ruben, et vitam ei impetravit. Missus in cisternam iterum eripitur interventu Judae et venditur in Aegyptum. Ibi charissimus fit domino sed mox rursus mutatur fortuna, et falso accusatus detruditur in carcerem. Inde etiam eripitur et fit princeps in Aegypto. En, quot tribulationibus exerceri debuit, donec magnus fieret! Non aliter contigit Josepho nostro. Post desponsationem laetissimam, en tristitiam, uterum sponsae tume-

scem; unde fugiendum sibi putat. Sed recreat illum angelus, et Filium Dei de caelo dandum ac nutriendum ei nuntiat. In Bethlehem locum non reperit in diversorio, ad stabulum divertere cogitur, sed brevi recreatur magorum adventu et muneribus. Videns puerum natum et adoratum a magis gaudio repletur, sed mox Herodes insidiatur, et ipse fugam de nocte inire cogitur. Nuntiat ei in Aegypto mors Herodis et inimicorum, novo gaudio; sed reversus in terram Israel audit Archelaum regnare in Judaea, mali corvi malum ovum, novo timore, sed recreatur iterum ab angelo, et jubetur ire in Galileam et patriam civitatem, securam ab hoste. Denique, perdit filium duodennem, novo rursus dolore, sed post triduum eum reperit, recenti gaudio. Quae omnia expendens S. Chrysost. ho. VIII. in Matth. ait: « Tum de prosperis, tum ex adversis justorum admirabili vitam varietate contextit Deus. » Bene itaque Ezechias Deum vitae nostrae textorem facit, Isa. XXXVIII. *Præcisa est velut a texente vita mea.* Tela enim fila non eodem omnia tendunt, sed alia recta, alia transversa sunt; ita Deus per adversa et prospera vitam justorum pertexit. Jacob filio suo Josepho, velut omnium charissimo vestem polymitam seu multicolore[m] fecit, Gen. XXXVII. quae variam ejus fortunam significabat, per quam excoqui et exaltari debuit. Multum ea vestis a multis pati debuit, donec in byssinam mutaretur; abstracta est puero a fratribus, intincta in sanguine hœdi, monstrata parenti. In Aegypto etiam vestis ei ablata a domina, monstrata est hero ad eum agendum miserum Josephum: sic ipse demum meruit purpuram et byssum. Ita et Josephus noster, quia justus Deoque charissimus erat, vestitus est a Deo varia tribulatione, deserere domum et suppellectile[m] suam debuit ac migrare in Aegyptum: inde iterum remeare, et quae ibi paraverat, relinquere, perpetuus peregrinus. Quis dubitat ipsum jam in caelo bysso vestitum et purpura?

II. Per patientiam et silentium. Josephus ille tentatus a domina, noluit eam accusare apud dominum, tamquam insidiatricem et calumniatricem; utique ne dissidium inter conjuges crearet, et ipsam vitam discrimini exponeret: sed maluit ipse velut reus in carcerem compingi, licet probatae fidei servus apud Dominum. Sic enim scribit Josephus, lib. II. antiq. c. III. « Josephus autem innocentiam suam Deo committens, neque se defendere curavit, neque rem, ita ut gesta erat, indicare, sed vinculorum necessitatem tacitus ferens, una spe consolabatur, nimirum potentiorum esse Deum hi qui se vinxerant, cujus providentiam mox est expertus, etc. » Ideo

ei Deus gratiam interpretandi somnia dedit, sicque eum non modo e carcere eripuit, sed etiam in aula regis exaltavit. Ita sanctus noster Joseph cum videret gravidam sponsam, nec sciret unde id esset, noluit eam traducere apud homines, multo minus accusare apud judices: sed maluit fugam eligere, eaque se tamquam sponsum fugitivum infamiae objicere, ut sponsae famae consulere. Quamobrem ab angelo in somno edoceri meruit et recreari laeto nuntio. Fuit hæc heretica patientia simul et dilectio, notanda praesertim conjugibus, ut unus alterius magis quam proprio bono consulat et honori: uti fecit Jacob, pater Josephi, qui obvians fratri Esau, infenso sibi, non tam suae quam uxorum saluti timuit: *Valde eum timeo*, inquit, *ne forte veniens percussit matrem cum filiis*, Gen. XXXII.

III. Per promptam obedientiam. Hanc exhibuit imprimis Joseph ille; qui missus a patre suo ad fratres, sibi licet infestos, (Genes. XXXVII.) mox obediens: *Præsto sum*, ait; viaque satis longa atque incognita, de saltu in saltum errabundus perrexit, nec subito regressus domum est, ex fastidio itineris vel desperatione, quando eos non mox invenit. Pari modo Joseph noster totus dependebat ab ore et imperio Dei. Jussus manere cum conjugem, statim mansit: surgere nocte et fugere in Aegyptum ad barbaros, gentiles, Judaeorum inimicos, non ait: « Incerta ista res, ac prorsus ambigua. Tu paulo ante dicebas, quia salvabit populum suum, et nunc seipsam quidem non potest de periculo liberare, (ait Chrysost. ho. III. in Matth.) sed longissimo et fastidioso itinere fugit. Ibi jussus hærere, donec moneretur, hæsit: inde redire, rediit: in Galileam deflectere, deflectit. Nihil excipit, non contradicit, non quaeritur de amissione domus et suppellectilis. Quare sicut ille Joseph ob meritum obedientiae omnia superavit pericula: ita etiam noster iste.

Dices: Si Joseph ille opposuisset se parentis mandato, non incidisset in insidias fratrum, non fuisset venditus in Aegyptum, non coniectus triennio in carcerem. Respondeo: Verum est hoc, sed nec fuisset unquam evectus in principatum, nec salvasset domum suam, uti nec Aegyptum. Itaque per obedientiam et depressionem exaltatus est: sicut qui in altum saltare vult, prius in imum se deprimat necesse est. Quando ergo magni esse volumus, prius per obedientiam erga Ecclesiam et superiores nos humiliemus.

IV. Per fidelitatem, qua et res et uxorem Putipharis, deinde, aulam atque opes Pharaonis servavit imprimis Joseph ille, dispensavit, administravit. Ideo uti Putiphari dilectus fuit, sic et Pharaoni: et uterque ei omnia sua commisit. Talis